

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

E földről...

Farkas Árpádnak

E földről én el nem futhatok,
s meg sem halhatok készakarva.
Feszül rajtam a bánat inge
kikeményítve, kivasalva.

Égremés moraja hömpölyög,
dobhártyám vérzik beszakadva,
és e magos mennybéli fényben
alig ösmerek önmagamra.

Rám mered sok oktalan állat,
kik inni keresztvízre gyűlnek,
de elsáncolnak a farkasok —
villámló szemekkel körbeülnek.

Annak okáért elvadulva
élek köztük a hegyek hátán.
A téboly rángat dombról dombra,
s lent a völgyben dühöng a Sátán.

Mert Farkas Árpádként beszéltem,
irgalom számomra ne legyen!
Tömöm e verset puskacsőbe,
és szétloccsantom a fejem.